

Politianmeldelser påvirker sagens parter

Stemning. Situationen efter en episode skal nedtrappes. Derfor er det ikke offeret, men Fuglekærs ledelse, som anmelder sagen. Alligevel kan forholdet mellem den voldelige beboer, offeret og vidnerne godt blive anspændt i en periode. Episoden fører konsekvent til faglige refleksioner – og ofte ransagelse i egne rækker.

”En voldsepisode præger altid de involverede og andre på afdelingen, så vi har bestemt ikke brug for, at en politianmeldelse forværrer situationen,” siger afdelingsleder Charlotte Grønhøj fra Fuglekær Udviklingscenter i Børkop. Derfor er det næsten altid en leder, og ikke offeret, som endeligt beslutter at anmelde en voldsepisode til politiet.

Men beboeren, der er blevet anmeldt, retter ikke nødvendigvis sin vrede og frustration mod ledelsen alene, erkender Charlotte Grønhøj. ”Beboeren mener måske, at medarbejderne reelt står bag anmeldelsen. Det kan han opleve som et tillidsbrud, selvom han nok udmærket ved, at medarbejderne også har en vis kontrolfunktion.” Har beboeren i forvejen en dom, så ved han desuden, at anmeldelsen kan trække fra, når botilbuddet skal beskrive hans tilstand over for statsadvokaten. Måske med den konsekvens, at dommen bliver forlænget.

Følgerne af anmeldelsen kan i en rum tid give usikkerhed og en anspændt

stemning. Normalt går der flere uger fra episoden anmeldes og efterforskes af politiet, til anklageskriftet er klar, og retssagen går i gang, fortæller pædagog John Andersen. ”En beboer, vi havde anmeldt, gav mig længe den kolde skulder – og først lige inden retssagen kunne vi give hinanden hånden. Efter retssagen, som i øvrigt endte med, at dommen blev forlænget, kom vi omsider på god fod igen, og han begyndte på ny at tage imod min støtte.”

Fungerer beboeren og medarbejderen slet ikke sammen længere, kan det ifølge Charlotte Grønhøj komme på tale at adskille dem i hvert fald for en periode.

Svært for de andre beboere

Ubehageligt kan det også være for beboere, der som led i efterforskningen skal afhøres, og som skal vidne i retssagen, hvor en anden beboer er sigtet. Også de fornemmer sagens alvor. Men de kan have svært ved rigtigt at forstå og overskue, hvad der skal ske. De er usikre på, hvad det indebærer at blive afhørt. Og de kan være bange for at afgive vidneforklaring, mens den anden hører på – for kan de mon så komme i klemme efterfølgende.

Pædagog John Andersen forklarer, at det ofte er kontaktpersonen, der hjælper den ængstelige beboer, så han får bedre styr på, hvad der skal ske. Og ventes forholdet til den anklagede at blive påvirket, bliver han også forberedt på det. ”Frem til, under og efter retssagen skrider vi

ind, hvis der er optræk til splid mellem dem, eller hvis vidnet er så bange for den anklagede, at han prøver at undgå eller behage den pågældende.”

Faglig refleksion og selvransagelse

Spørgsmålene er mange, siger afdelingsleder Charlotte Grønhøj, når ledere og medarbejdere reflekterer over en episode, der har ført til en anmeldelse. Hvad skete der? Hvad gik forud? Kunne det være forhindret? Hvordan skal det bearbejdes? Og hvordan kan noget tilsvarende undgås? Selvom forløbene aldrig er ens, kan der godt drages brugbar læring af episoden.

Hun beretter også om, hvordan de involverede ledere og medarbejdere har det med at ransage sig selv efter en episode. ”De spørger jo sig selv, om de mon håndterede situationen godt nok. Om de overså nogle signaler, hvorfor man faktisk kunne være kommet episoden i forkøbet eller dog forhindret et knapt så voldsomt forløb. Eller om beboeren bare havde det så svært, at han kun kunne handle sådan, uden at man rigtigt kunne gøre fra eller til.”

Forstander Anna Lise Bredahl mener, at medarbejderne ofte er lidt for hårde ved sig selv, da beboerne kan være yderst impulsive og svære at læse. ”Men, hvis vi selv indirekte har medvirket til at udløse en episode, så står vi ved det – og må lære mest muligt af forløbet.”